

# Son Yankı

– vo · 04 Şubat 2026

Gün ağardı doğudan;güneş parladı bulutlar arasından.  
Sessizlik içinde bir evin avlusundan  
bir ses yankılandı kör karanlıktan.

Çarptı acı sesler taş duvarlara;  
çoğaldı, derinleşti her vuruşta.  
Gece uyandı gündüzden önce.  
Hapsoldü hayat o ıssız tebe

Sanki zaman durdu avluda.  
Nefesler yarım kaldı o anda  
Gölgeler ise kısaldı,  
kaybolmaya çalışırcasına.

Gören olmadı o kemikten eli.  
Kırdı canın paslı zincirini.  
Ruhu uçarken bu hayattan,  
Sildi toprak son izlerini.